

Žalm 25, zvl. 12 a 13

„Jak je tomu s mužem, jenž se bojí Hospodina? Sám Hospodin mu ukáže cestu, kterou si má zvolit. Jeho duše se uhostí v dobrou, jeho potomstvo obdrží zemi.“

Filipanům 1:3-11

„Děkuji Bohu svému při každé vzpomínce na vás a v každé modlitbě za vás všechny s radostí prosím; jsem vděčen za vaši účast na díle evangelia od prvního dne až doposud a jsem si jist, že ten, který ve vás začal dobré dílo, dovede je až do dne Ježíše Krista.

Vždyť právem tak smýšlím o vás všech, protože vás všechny mám v srdci jako spoluúčastníky milosti, i když jsem ve vězení, zodpovídám se před soudem a obhajuji evangelium. Bůh je mi svědkem, jak po vás všech vroucně toužím v Kristu Ježíši. A za to se modlím, aby se vaše láska ještě víc a více rozhojňovala a s ní i poznání a hluboká vnímavost; abyste rozpoznali, na čem záleží, a byli ryzí a bezúhonní pro den Kristův, plní ovoce spravedlnosti, které z moci Ježíše Krista roste k slávě a chvále Boží.“

Čtyři způsoby

Máme před sebou další úsek vymezený školním rokem. Zrajeme, mění se naše síly a tak se ptám: Jak a kudy máme jít dále? A co by chtěl Pán Bůh, čemu dá požehnání? A jak se hledá jeho vůle? Vyhovuje mu způsob našeho rozhodování? Formy se přece mění. A ještě více otázek před cestou. Doplňte si svoje.

Cíl zůstává stejný: My mu říkáme spolu s Izraelem zaslíbená zem. Pod Sinajem, který popisuje část Mojžíšových knih, kterou budeme číst, Izraelité doufali, že už to nebude dlouho trvat. Většina z nás, spíše než na vzdálené horizonty věčnosti, čeká také na to, co by mohlo být na dohled. Že to pak bylo s těmi Izraelity jinak, to víme. Bylo to na dlouhé roky.

V našem oddílu, který teď přečtu z knihy Numeri, z desáté kapitoly od dvacátého devátého verše máme tři, možná i čtyři náznaky o způsobech, jakými se určovala cesta pro Izraelský lid.

„Mojžíš řekl Chóbabovi, synu Midjánce Reúela, svého tchána: „Táhneme k místu, o kterém Hospodin prohlásil: ‚Dám vám je.‘ Pojd' s námi, prokážeme ti dobro. Vždyť Hospodin příkřl Izraeli vše dobré.“

On mu však odpověděl: „Nepůjdu; chci jít do své země a do svého rodiště.“ Mojžíš řekl: „Neopouštěj nás prosím! Znáš přece na poušti místa, kde můžeme tábořit; buď naším průvodcem. Když půjdeš spolu s námi a dostaví se to dobro, které nám chce Hospodin prokázat, prokážeme dobro i my tobě.“

I táhli od hory Hospodinovy tři dny cesty a schrána Hospodinovy smlouvy táhla po tři dny cesty před nimi, aby jim vyhlédla místo odpočinutí. A když táhli z tábora, býval ve dne nad nimi Hospodinův oblak.

Kdykoli schrána měla táhnout dál, říkal Mojžíš: „Povstaň, Hospodine, ať se rozprchnou tvoji nepřátelé, ať před tebou utečou, kdo tě nenávidí!“

Když se zastavila k odpočinku, říkal: „Navrať se, Hospodine, k desetitisícům izraelských šiků!“ (Numeri 10:29-34)

Biblický text čtvrté knihy Mojžíšovy říká ještě více, než v tomto oddíle, ve dvanáctém verši naší desáté kapitoly zmiňuje situaci: „**I táhli Izraelci ze Sínajské pouště dál, po jednotlivých stanovištích, až se oblak pozdržel na poušti Páranské. Tak poprvé táhli dál na Hospodinův rozkaz daný skrze Mojžíše.**“ (Numeri 10:12n)

Máme tedy před sebou dokonce snad čtyři způsoby rozhodování o další cestě. Zvýrazním je a opřu je o naše rozhodování a cesty. Co je vedlo?

1. Tak je to především pověstný **oblak** - a v noci ohnivý sloup, který se tu už nezmiňuje (Exodus 13:22). „**A když táhli z tábora, býval ve dne nad nimi Hospodinův oblak.**“ (Numeri 10:34) Mračno, které zamlžilo při útěku z Egypta cestu faraonovým stíhačkám, je nyní nad Izraelem, když jde pouští. A kde se mračno zastaví, tam lid Boží stojí.

Vypadá to, jako by rozhodovaly atmosférické podmínky, přírodní úkazy. A proč ne?! Naše cesty ovlivňuje také dění mezi nebem a zemí. My v naší líbezně krajině poznáme, kde stojí elektrárna. Teplo z chladičů stoupá vzhůru a vytváří mračna. Tady jsme v poušti a mračna mohou mít ještě jinou roli: Vodu a stín. Pán Bůh pověsil své mračno nad své lidi, aby je chránil

a byl s nimi. A oni se podle toho rozhodovali.

Pán Bůh nás povede podle toho, co běžně nebudí pozornost. „No tak prší, je zima či teplo, slunce či stín - no tak co?!“ Tak to řekne každý člověk. My věříme, že nad vším tím přirozeným je Bůh, který má v rukou i mračna. Že otevře cestu a nebo zavře cestu mrazem, přibrzdí nás a nebo popožene táním. Tenhle super naturální odkaz také znamená, že stále ještě věříme v Boží moc, která dovede ovlivnit viry a bakterie a má ještě v zásobě třeba pět verzí tam, kde si nedovedeme představit nic jiného, než katastrofu.

2. Co ještě rozhodovalo o cestě? Byl to **Mojžíšův rozkaz**. Četli jsme: „**Tak poprvé táhli dál na Hospodinův rozkaz daný skrze Mojžíše.**“ (Numeri 10:13) To on zavelel, těžko se to lidem poslušalo, připadlo jim to náročné. Stěžovali si na dietu, chybělo jim maso. Nejen pro lidi, ale i pro Mojžíše tento způsob rozhodování byl extrémně těžký. Však se nespokojenci hned obraceli na něj. On byl vinen! Hned v následující kapitole by byl schopen složit svůj úřad a můžeme číst jeho emotivní abdikaci: „**Proč zacházíš se svým služebníkem tak zle? Proč jsem u tebe nenalezl milost, zes na mě vložil všechn tento lid jako břímě? Copak jsem všechn tento lid počal já? Copak jsem ho porodil já, že mi říkáš: Nes jej v náručí, jako chůva nemluvnátko, do země, kterou jsi přísáhl dát jeho otcům? Kde vezmu maso, abych je dal všemu tomuto lidu? Volají ke mně s pláčem: ‚Dej nám maso, chceme jíst.‘ Nemohu sám unést všechn tento lid, je to nad mé síly. Když už se mnou chceš takto jednat, raději mě zabij, jestliže jsem u tebe nalezl milost, abych se nemusel dívat na svoje trápení.**“ (11:11-15)

Ten, kdo vede - a to někdy i svým rozhodnutím - tu není k tomu, aby se snažil být oblíbený, zapadnout a stát se kamarádem. Vedoucí, lídři jsou tu proto, aby nic nezamřeli a byli pravdiví. Kdo chce mít svůj klid a kamarády všude, ten zcela jistě narazí. Buď bude muset křičet s lidmi a nebo uteče. Lidé, jako celek, mají svoje způsoby přemýšlení - někdy nevysvětlitelné. Jsou rozhodnutí prosazovat svoje potřeby a sčítají svoje politické síly. Není to lehké! Ale je to potřebné.

Budeme se třeba muset rozhodnout proti všem. Rozhodnout se proti blahobytu, cosi obětovat, protože ty vzdálenější cíle jsou důležitější. A budeme muset podírat ty, kteří na sebe vezmou těžká břemena rozhodování. Pokusíme se zase věřit tomu, že Hospodin špatné vůdce odstraní, že je to taky jeho věc, kdo bude mít v rukou vládu. A tedy, že naše špatné rozhodování má také důsledky ve špatné vládě, kterou nám Hospodin nechá na krku.

3. A ještě jeden způsob: Byl to Mojžíšův tchán, který mu radil kudy má Izrael jít, protože se v daném místě skvěle vyznal. **Chóbab**, jehož jméno se překládá milovaný, milující. Ten, který je oblíbený, má Izrael rád, možná má rád prostě lidi. A když zůstane s Mojžíšem, odměnou se mu slibuje, že bude sdílet dobro Izraele: „**Když půjdeš spolu s námi a dostaví se to dobro, které nám chce Hospodin prokázat, prokážeme dobro i my tobě.**“ (10:31)

Na cestě potřebuje Boží lid i pozemskou prozíravost! bere ji jako Boží dar. Někoho, kdo dokáže vysvětlit všechny divy, které Bůh udělal na cestě tak, aby se nezapomněly. Kdo přijatelně řekne: „Tohle teda nebylo nic jiného, než zázrak, uvědomte si to!“ Odskočím si: Jako pod Ježíšovým křížem řekl pohanský setník, že ten na kříži nemohl být nic jiného, než Bůh!“ Na to nepřišel nikdo z Ježíšových vlastních!

Chobab dovede vysvětlit, co Mojžíš a ani Áron nedovedou. „Pokud by něco mělo být skryto před našima očima, odkryješ a osvětlíš to. Ty nás máš tak rád, že nám řekneš pravdu do očí!“ říká Mojžíš. „Budeš moc důležitým, bez tebe by to nešlo, neviděli bychom se v zrcadle.“ My v tom našem rozhodování ty pohany moc potřebujeme! Musíme s nimi zůstat v rozhovoru. Ano! Potřebujeme cizí, nenáboženské lidi! Potřebujeme ty, kteří nikdy nebudou námi, ale budou s námi! Raši, židovský vykladač, říká: „Budeš milovat proselyty - ty kteří se přidávají k židovstvu! Budeš milovat lidi, kteří jsou tu navíc!“ (Deuteronomium 10:9).

Jen tak na okraj: Můžeme Chóbabu pozorovat, jak se usadil v Jerichu (Kniha Soudců 1:16) a jeho potomci zasáhli významně do dějin Izraele (Kniha Soudců 4:11). Chóbab bylo jedno ze sedmi jmen, kterými se říkalo Mojžíšovu tchánovi: Reúel, Jeter, Jitro, Chóbab, Chever, Keni a Pútiel. A za každým jiný význam. (říká to opět židovský vykladač Raši)

4. A nakonec Izrael měl ještě jeden způsob, podle kterého se rozhodoval: Byla to **schrána Hospodinovy smlouvy**, která **táhla po tři dny cesty před nimi, aby jim vyhlédla místo odpočinku**. Jakási rozvědka, nebo také radar, který hleděl dopředu. Schrána smlouvy jako dron předbíhala o tři dny zástupy lidu Izraele. Podle tradičních židovských vykladačů byly ve schráně Hospodinovy smlouvy střeby z rozbitých desek zákona, které Mojžíš pohodil pod Chorébem, když sestupoval od Hospodina a davy dole uctívaly zlaté tele. Ano, izraelské lidi předcházela dar Boží přítomnosti ve smlouvě, kterou si nezasloužili, kterou porušili, ve které selhali. To je ozařovalo jako rentgen, dezinfikovalo to jejich cestu dřív, než na ni vkročili. To je krásný obraz! Co všechno bychom ještě mohli zmínit!

Proto měl Mojžíš takovou válečnou liturgii, když schrána Hospodinovy smlouvy odcházela, „Kdykoli schrána měla táhnout dál, říkal Mojžíš: „Povstaň, Hospodine, ať se rozprchnou tvoji nepřátelé, ať před tebou utečou, kdo tě nenávidí!“ Když se zastavila k odpočinku, říkal: „Navrať se, Hospodine, k desetitisícům izraelských šiků!“ (Numeri 10:29-34)

Pro nás to není zlacený kredenc. Rozhodujeme se podle požadavků Božího slova. Nezřídká před nějakým rozhodováním čteme Bibli, i zdánlivě nesouvisející texty. Nemusí z nich vykuknout nějaký přímý pokyn, ale přesně jako ona schrána smlouvy představovala zákon, jakousi ústavu, jež dezinfikovala Izrael od lidských nápadů, tak biblický text čistí naši hlavu. Z té schrány, pozlacené tuhly s nějakým štěrkem ze Sinaje, se nedal udělat žádný magický fetiš. Byla i svým vlastním nebezpečná. Ale byla zdravá!

Co tedy rozhodovalo? A co má rozhodovat v našem životě? Když to poslouchám, tak to vypadá, že rozhodovalo všechno najednou. Vlastně se to krylo! Jen tomu pokaždé jinak říkali. Já bych spíše řekl, že Izraeli pomáhalo pokaždé něco jiného a že to všechno bylo stejně důležité! Ta příroda, ten Mojžíš, ten jeho supervizor Chóbab a nebo Boží nadpřirozená přítomnost v té zlacené schráně.